

figtede — hvilke sidste Fordringer jeg ikke veed noget nærmere om — have bemærket, at Gjedserbanen ikke blev anlagt, eller om ikke Grunden dertil er at søge i de forandrede Konjunkturer i det Hele taget, men det er os ligegyldigt; vi have ikke paa nogen Maade nogen Andel i hele dette. Det er en Spekulation fra Privatbankens Side, at den dengang anlagte Broen med en Bekostning af 400,000 Kr. eller hvormeget det nu er, istedetfor at benytte Christian den Niendes Bro, hvortil den var berettiget. Det er en Spekulation af den og ogsaa en Spekulation, at de mente at kunne stille deres Fordringer saa højt at kunne kræve 300,000 Kr. som Bederlag for Tilslutningen; men naar saa er, maa den ogsaa selv bære det Tab, som de forandrede Konjunkturer have foranlediget. Vi have ikke opfordret til disse Spekulationer og skulle heller ikke bære Følgerne deraf. Jeg maa altsaa afgjort bestræbe, at der er noget moralsk Krav, og jeg har ikke hørt nogen Begrundelse deraf. Lad os nu engang se Sagen fra Statskassens Standpunkt; det er en Betragtning, som jeg ikke vilde have draget videre frem, hvis der forelaa Noget, som var et juridisk eller moralsk Krav, saa vilde jeg selvfølgelig have høiet mig derfor, selv om det stred mod Statskassens Interesse; men da jeg ikke anerkjender dette, er der Marsag til at undersøge, hvad der er Statskassens Interesse i saa Henseende. Her er Spørgsmaal om at paatage sig en Rentegaranti, som vel ikke for Deltagelse er af finansiel Betydning, saalænge Forstærkningsfonden ikke er opspist, men det er maaske ikke afgjort, at denne ikke vil blive opspist inden færdeles mange Aar, og i saa Fald vil den finansielle Betydning indtræde. Men der gjør sig tillige fra alle Sider, tør jeg sige, i alt Fald fra næsten alle Sider, et Dnske gjældende om, at Statskassen skal søge at erhverve de vigtigste Kommunikationsmidler i Landet, og dersom vi nu iaar gav denne udvidede Rentegaranti og til næste Aar tænkte paa at købe de Lolland-falsterste Baner, vilde dette rimeligvis blive os dyrere end ellers. Altsaa er det ogsaa, fra det Synspunkt betragtet, stridende mod Statskassens Interesse at gjøre Mere, end hvad vi maa anse os juridisk og moralsk forpligtede til. Jeg vil derfor aldeles bestemt tilraade at blive staaende ved Rentegarantien for 160,000 Kr., og jeg vil haabe, at Thinget vil opfatte den Afstemning, som fandt Sted angaaende det Andragende, som er indkommen fra Privatbanken, saaledes, at man ønsker denne Sag prøvet og undersøgt, men at man ikke derved havde bundet sig udtrykkelig til at følge Andragendet i dets fulde Udstrækning. Muligvis have de ærede Medlemmer af Finantsudvalget, der ere uenige med mig i den Henseende, haft en modsat Mening; men at forudsætte, at Thingets Flertal, ved at give Andragen-

det Henviisning, derved har bundet sig til at stemme for det fulde Belsb, tror jeg ikke, man kan.

Winther: Det var en Yttring af den sidste ærede Laler, som bragte mig til at begjære Ordet, idet han sagde, at han undrede sig over, at det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) her talte for et Pengeinstitut, ligesom han havde talt for et andet kjøbenhavnst Pengeinstitut i en anden Anledning. Da denne — jeg veed ikke, hvad jeg skal kalde det — besynderlige Yttring kunde lade formode, at Grunden til, at det nævnte ærede Medlem og de, som stemte sammen med ham, var den at ville be- gunstige et saadant Pengeinstitut, nødes jeg til at gjøre en Indsigelse, idet ogsaa jeg — ligesom Finantsudvalget i det Hele taget med Undtagelse af den fraværende Bojsen — har indfattet det nævnte Andragende, idet man motiverede det saaledes: — med den ærede Formands Tilladelse skal jeg læse det op — „Finantsudvalget, med Undtagelse af Lauber, maa indrømme, at de i Andragendet anførte Grunde tale for, at den ansøgte Rentegaranti ydes, og foreslaar det derfor henvist til Indenrigsministeren“. Det er altsaa Finantsudvalget, med Undtagelse af Lauber og den fraværende Bojsen, som har talt for Sagen, og det er ikke særlig det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds, der har talt derfor. Jeg antager derfor, at Bemærkningen om, at han har talt for et Pengeinstitut, kan ikke have nogen egentlig videre Betydning; jeg antager, at det er Noget, som er undsluppet det ærede Medlem i Lalers Belsb, uden at han vil lægge nogensomhelst Slags Injuration dertil; thi ellers vilde den med Rette kunne ligesaagodt rettes mod Udvalgets øvrige Medlemmer. Jeg skal dernæst bemærke, at da det nu synes, man fra flere Sider, erkjender, at den Bei, man tidligere er kommen ind paa med Hensyn til denne Sag, er en feil Bei, hvad er saa naturligere end, at man vender om og slaar ind paa den rigtige Bei. De, der anerkjender, at de have været inde paa en feil Bei, gjøre rigtigt i at forandre deres Stilling nu. Men dernæst skal jeg gjøre opmærksom paa een Omstændighed, som gjør, at jeg for min Part ikke kan trække mig tilbage fra denne Lovs videre Fremme, og det er den, at dengang, da der senere hen i Finantsudvalget var Tale om Opfølgelsen af Poststruten mellem Korsør og Kiel, blev der rettet det Spørgsmaal til den høitærede Indenrigsminister, om han agtede at fremkomme med et Lovforslag angaaende den Sag, som her foreligger, og Ministeren svarede da — jeg tror ikke, jeg tager feil —, at han ikke vilde komme med noget Lovforslag derom, medmindre han fik en positiv Opfordring dertil, og den fik han saa af Finantsudvalget. Det vilde altsaa være at føre den ærede Minister paa Glatis, dersom man,